

Arrest

nr. 215 451 van 22 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag die verzoeker deed met het oog op gezinsherenging met zijn Belgische schoonbroer J.A.. Ze luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.02.2018 werd ingediend door:

Naam: H.

Voornaam: I.

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: 13.01.1980

Geboorteplaats: Chiniot

Identificatienummer in het Rijksregister:[...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.02.2018 gezinshereniging aan met zijn schoonbroer, zijnde J. A., van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendig, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).'

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat zij in Duitsland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat zij in Duitsland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- 'meldebestätigung' dd. 21.02.2017 op naam van de referentiepersoon met vermelding van het adres 'Hainbergstrasse 16, 31167 Bockenem OT Volkersheim'.
- model 8 n°2017/11742 dd. 22.02.2017, afgeleverd door de stad Antwerpen
- schrijven dd. 24.02.2017 (afzenderonduidelijk)
- schrijven stad Bockenem dd. 04.07.2017 met bijhorende 'abmeldebestätigung' dd. 04.07.2017 op naam van de referentiepersoon
- getuigschrift van woonst dd. 06.07.2017, afgeleverd door de stad Antwerpen

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon inderdaad in Duitsland gedomicilieerd was. Echter, uit deze gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Duitsland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Duitsland woonachtig waren. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Duitsland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig. Verder blijkt ook uit het administratief dossier dat de betrokkenen niet werden gedomicilieerd in Duitsland, maar dat zij de hele tijd woonachtig waren in België.

De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 16.09.2003 in België woonachtig is, sedert 26.07.2011 op zijn vorige adres, zijnde [...], 2060 Antwerpen. Op 22.02.2017 laat hij zich afschrijven naar het buitenland, en iets meer dan vier maanden later, op 04.07.2017 laat hij zich opnieuw op het adres [...], 2060 Antwerpen inschrijven. Enkele maanden later, op 08.02.2018, dient zijn schoonbroer een aanvraag gezinshereniging in volgens artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 en doet de referentiepersoon beroep op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie'. Er dient opgemerkt te worden dat de echtgenote van de referentiepersoon zich niet liet afschrijven naai' het buitenland. Uit de combinatie van deze elementen blijkt dan ook dat de referentiepersoon zich doelbewust kortstondig liet afschrijven naar het buitenland, enkel en alleen met de intentie beroep te kunnen doen op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie' met het oog op de aanvraag gezinshereniging van zijn schoonbroer via artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de schoonbroer van betrokkene zich in België gevestigd heeft en inmiddels de Belgische nationaliteit verwierf, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van "artikel 40bis, 40ter en 47 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 8 EVRM".

Het wordt uiteengezet in twee middelonderdelen, die luiden als volgt:

"De bestreden beslissing is gebrekkig omwille van verschillende redenen. Deze zullen hierna afzonderlijk bekeken worden.

1. Eerste onderdeel

Verzoeker vroeg een gezinshereniging aan op basis van artikel 47 van de Vreemdelingenwet met zijn schoonbroer, een Belg die gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer van personen binnen de EU.

Verwerende partij haalt aan dat de referentiepersoon om te beginnen dient aan te tonen dat hij in Duitsland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/3 8/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, namelijk als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Verzoeker legde een aantal documenten voor om aan te tonen dat zijn schoonbroer gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer van personen: de Meldebestätigung dd. 21/02/2017; het Model 8 dd. 22/02/2017; een Zuteilung der Identifikationsnummer van de Bundeszentralamt für Steuern dd. 24/02/2017; de Erweiterte Meldebescheinigung dd. 04/07/2017 van de stad Bockenem en een Getuigschrift van woonst dd. 06/07/2017.

Verwerende partij stelt hierover het volgende:

"Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon inderdaad in Duitsland gedomicilieerd was. Echter, uit deze gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Duitsland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2). "

Verwerende partij gaat hier echter te kort door de bocht, en miskent de bewijskracht van de stukken die werden neergelegd.

Zo blijkt uit het schrijven van de stad Bockenem dd. 04/07/2017 dat verzoeker geregistreerd werd in het bevolkingsregister:

"Die Meldebehörde bestätigt, das für A. J. folgende Daten Im Melderegister gespeichert sind [.] " (stuk 2)

Voorts blijkt uit het schrijven dd. 24/02/2017 van de Bundeszentralamt für Steuern (waarvan de afzender vermeldt staat in de linkerbovenhoek, waardoor de afzender dus niet onduidelijk is, zoals verwerende partij verkeerdelijk poneert in de bestreden beslissing) dat de referentiepersoon in Duitsland geregistreerd werd als belastingbetaler. De Federale belastingdienst kent in deze brief dd. 24/02/2017 immers een identificatienummer toe aan de referentiepersoon, hetgeen gebruikt wordt voor fiscale doeleinden en geldig is voor het leven (zie stuk 3).

Verwerende partij meent dat uit deze stukken niet blijkt of de referentiepersoon een verblijfsrecht heeft verkregen in Duitsland. Dit is te kort door de bocht. Het feit dat de referentiepersoon ingeschreven stond in het bevolkingsregister in Duitsland én dat hij geregistreerd stond als belastingbetaler. toont duidelijk aan dat hij effectief over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikte. Een toerist wordt immers niet geregistreerd in het bevolkingsregister, laat staan dat deze een identificatienummer van de Duitse belastingdienst zou toegewezen krijgen.

Wanneer een Belgische onderdaan in Duitsland een verblijfsrecht verkrijgt, mag men voorts aannemen dat dit op basis is van de richtlijn 2004/38/EG. De referentiepersoon kon op geen enkele andere manier een aanspraak maken op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in Duitsland. De referentiepersoon maakte gebruik van zijn vrij verkeer van personen, en verkreeg in Duitsland een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden wanneer ze stelt dat niet afdoende is aangetoond dat de referentiepersoon in Duitsland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in de richtlijn 2004/3 8/EG. Dit volgt wel degelijk uit de stukken die werden neergelegd. Verwerende partij ging hier dan ook onzorgvuldig te werk.

2. Tweede onderdeel

Verwerende partij meent dat er dient bewezen te worden dat verzoeker en zijn schoonbroer in Duitsland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd.

Verwerende partij stelt het volgende in de bestreden beslissing: "Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Duitsland woonachtig waren. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Duitsland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. Verder blijkt ook uit het administratief dossier dat de betrokkenen niet werden gedomicilieerd in Duitsland, maar dat zij de hele tijd woonachtig waren in België.

De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. "

Het feit dat er tussen de referentiepersoon met de Belgische nationaliteit en verzoeker geen samenwoning was in Duitsland, doet echter niet ter zake.

Het Grondwettelijk Hof stelde in 2013 effectief dat het familielid samen met de Belg in een andere lidstaat moet hebben verbleven.

Echter, intussen is de wetgever tussengekomen en heeft hij met artikel 40ter, §1 van de Vreemdelingenwet de lacune opgevuld. Dit artikel voorziet niet dat het familielid samen met de Belg in een andere lidstaat moet hebben verbleven. De wetgever heeft de bijkomende voorwaarde gesteld door het Grondwettelijk Hof dus niet overgenomen.

De wetgever heeft hiermee de wet in overeenstemming gebracht met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Uit de arresten C-456/12 en C-457/12 van het Hof van Justitie bleek immers al dat het niet noodzakelijk is dat het familielid samen met de Belg in de andere lidstaat heeft verbleven:

"Artikel 21, lid 1, VWEU moet in die zin worden uitgelegd dat in een situatie waarin een burger van de Unie met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2, of artikel 16, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, deze richtlijn naar analogie toepassing vindt wanneer die burger van de Unie met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong. Bijgevolg mogen de voorwaarden voor toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan de derdelander die familielid van deze burger van de Unie is, in de lidstaat van oorsprong van die burger in beginsel niet strenger zijn dan die welke in die richtlijn zijn gesteld voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit. " (HvJ, C-456/12, O. en B. t. Nederland, 12 maart 2014.)

"Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, moet in die zin worden uitgelegd dat zij zich er niet tegen verzet dat een lidstaat weigert een verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie, wanneer deze burger de nationaliteit heeft van die lidstaat en aldaar woont, maar zich in het kader van zijn beroepswerkzaamheden regelmatig naar een andere lidstaat begeeft.

Artikel 45 VWEU moet in die zin worden uitgelegd dat het aan een familielid van een burger van de Unie, dat een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht verleent in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit, wanneer deze burger in laatstbedoelde lidstaat woont, maar zich als werknemer in de zin van die bepaling regelmatig naar een andere lidstaat begeeft, indien de weigering om een dergelijk verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg heeft dat de betrokken werknemer ervan wordt weerhouden de

recht en die hij aan artikel 45 VWEU ontleent, daadwerkelijk uit te oefenen. Het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan. " (HvJ, C-457/12, S. en G. t. Nederland, 12 maart 2014.)

Ook Uw Raad oordeelde dat de tekst van artikel 40ter, § 1 van de Vreemdelingenwet duidelijk is, ni. dat de wet niet als voorwaarde stelt dat het familielid samen met de Belg in een andere lidstaat moet hebben verbleven (RvV arrest nr. 191 976 van 14 september 2017).

Door deze bijkomende voorwaarde op te leggen, voegt verwerende partij een voorwaarde aan de wet toe, en worden artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden. Daarnaast ging verwerende partij onzorgvuldig te werk, hetgeen een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Omwille alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

Verweerder laat evenwel gelden dat uit de inschrijven in het bevolkingsregister enkel kan afgeleid worden dat de referentiepersoon gedurende deze tijd in Duitsland was gedomicilieerd. Dit wordt ook niet betwist in de bestreden beslissing.

Zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie reeds motiveerde, kan hieruit evenwel niet afgeleid worden of, dan wel op welke basis, de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft in Duitsland.

In zoverre verzoekende partij verder wijst op het document dd. 24.02.2017, dan heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht gemotiveerd dat de afzender onduidelijk. Het is ook slechts een half document die werd voorgelegd. Terwijl dit document in geen geval afbreuk kan doen aan de terechte conclusie dat hoewel de referentiepersoon wel gedomicilieerd was in Duitsland, er nog steeds niet blijkt krachtens welk verblijfsrecht hij er heeft verbleven.

De hypothetische beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen. Er kan niet dienstig worden aangevoerd dat wanneer een Belgische onderdaan in Duitsland een verblijfsrecht verkrijgt, men dient aan te nemen dat dit op basis is van de richtlijn 2004/38/EG.

Verweerder verwijst nog naar arrest nr. 184 316 dd. 23.03.2017 van Uw Raad, waarin deze stelling bevestigd wordt:

"De Raad kan enkel vaststellen dat een lezing van de voorgelegde stukken met name een attest van 15 april 2015 bij waaruit blijkt dat haar zus op 20 maart 2015 ingeschreven werd in de gemeente Venlo in de BPR (Basisregistratie Personen) en een brief van het gemeentebestuur van Venlo waaruit blijkt dat de zus van de verzoekende partij daar op 6 juli 2015 een verklaring van aangifte van vertrek uit Nederland liet optekenen, geen verheldering brengen aangaande de aard van het verblijf van de referentiepersoon in Nederland. (R.v.V. 184.316, 23.03.2017)"

Zie ook:

"Het kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar het bestuur oordeelde dat het louter voorleggen van stukken waaruit blijkt dat een Belg drie maanden en twee dagen in een gastlidstaat was ingeschreven nog niet het bewijs inhoudt dat hij aldaar was gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker over voldoende bestaansmiddelen of daadwerkelijk dit recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend. (R.v.V. 183.504, 07.03.2017)"

Gelet op het feit dat verzoekende partij enkel de inschrijving in de basisregistratie personen heeft voorgelegd, kan hieruit inderdaad niet afgeleid worden of, dan wel op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht in Duitsland had.

Dat verzoekende partij voorhoudt dat er sprake is van het verkregen hebben van verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, wordt niet gestaafd door de stukken die voorgelegd werden.”

2.2. Verzoeker viseert in een eerste onderdeel het motief dat hoewel de referentiepersoon in Duitsland gedomicilieerd was, niet blijkt of en op welke basis hij een verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft gekregen, omdat het de bewijskracht van de stukken die werden neergelegd zou miskennen en de verwerende partij aldus onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Uit deze stukken zou immers blijken dat verzoeker werd ingeschreven in het bevolkingsregister én dat hij geregistreerd werd als belastingbetaler, hetgeen aantoont dat hij effectief over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikte. Bovendien mag worden aangenomen dat, wanneer een Belg in Duitsland verblijfsrecht verkrijgt, dit op basis is van de richtlijn 2004/38/EG; de referentiepersoon maakte gebruik van zijn vrij verkeer van personen, en verkreeg in Duitsland een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zo stelt hij nog.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker diende een aanvraag in met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische schoonbroer op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

2.4. De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker niet betwist dat in casu moet worden aangetoond dat, opdat verzoeker zich kan beroepen op de voormelde bepaling, de referentiepersoon in Duitsland heeft verbleven op grond van een verblijfsrecht dat hem werd toegekend krachtens de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

2.5. Verzoeker overtuigt niet waar hij betoogt dat de verwerende partij de bewijskracht van de door hem voorgelegde stukken heeft miskend, om de volgende redenen:

Het voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden moet op actieve wijze worden aangetoond.

Uit stukken die werden gevoegd bij de aanvraag en die betrekking hebben op de aanwezigheid van de referentiepersoon op het Duitse grondgebied - met name de *'meldebestätigung', het 'schrijven dd. 24.02.2017 (afzender onduidelijk)'* en het *'schrijven stad Bockenem dd. 04.07.2017 met bijhorende 'abmeldebestätigung' dd. 04.07.2017 op naam van de referentiepersoon'* - blijkt dat de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij op zich niet aantonen dat de betrokkene over een verblijfsrecht aldaar beschikte uit hoofde van de Burgerschapsrichtlijn. Het kan immers niet als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig worden beschouwd te oordelen dat het louter voorleggen van stukken waaruit blijkt dat een Belg in de periode van 21 februari 2017 tot 4 juli 2017 in een gastlidstaat - in casu Duitsland - was ingeschreven nog niet het bewijs inhoudt dat hij aldaar was gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Uit geen enkel stuk blijkt dat de Duitse autoriteiten zouden hebben vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon beschikte over de vereiste bestaansmiddelen om dit verblijfsrecht te genieten, zoals verzoeker wil laten geloven.

Verzoeker betoogt dan wel dat het feit dat de referentiepersoon werd in -en uitgeschreven in het “Melderegister” impliceert dat hij een verblijfsrecht van meer dan drie maanden had, maar brengt geen enkel objectief stuk bij dat zijn argumentatie zou kunnen ondersteunen, en evenmin is het voor de hand liggend. Het gegeven dat de Belgische referentiepersoon na een periode van ongeveer 4,5 maanden

terugkeerde naar België, terwijl verzoeker aangeeft dat hij de bedoeling had zich als beschikker over voldoende bestaansmiddelen voor langere duur te vestigen in Duitsland, wijst overigens eerder ofwel op problemen op het vlak van het voldoen aan de verblijfsvoorwaarden ofwel op het gegeven dat het wezenlijk nooit echt de bedoeling was om een recht van verblijf van meer dan drie maanden uit te oefenen, maar enkel om te bewerkstelligen dat verzoeker zich zou kunnen beroepen op een afgeleid verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie die zijn recht op vrij verkeer uitoefende door zich te vestigen in een andere lidstaat dan deze waarvan hij de nationaliteit heeft.

Uit de brief van 24 februari 2017 die verzoeker in het kader van zijn aanvraag neerlegde kan evenmin enig verblijfsrecht van meer dan drie maanden worden afgeleid. Het stuk dat zich in het administratief dossier bevindt is een zeer onduidelijke kopie van een foto die werd genomen van een document waarvan de inhoud en de afzender onmogelijk te lezen zijn. Verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift dan wel een ietwat beter leesbare kopie van dit stuk bij, maar dit staat er niet aan in de weg dat de verwerende partij slechts over een onleesbare kopie kon beschikken en terecht heeft vastgesteld dat de afzender onduidelijk was en dat eruit niet blijkt of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht van meer dan drie maanden had verkregen. Ten overvloede moet nog worden vastgesteld dat verzoekers argumentatie dat dit stuk - luidens hetwelk een identificatienummer wordt toegekend, dat wordt onderscheiden van het "Steuernummer" (belastingnummer) - erop wijst dat hij werd ingeschreven als belastingbetaler, hetgeen niet het geval zou zijn als hij als toerist in Duitsland zou verblijven zodat het een verblijfsrecht van meer dan drie maanden veronderstelt, niet door enig concreet en objectief bewijskrachtig element wordt ondersteund.

De stukken, ten slotte, van de stad Antwerpen waaruit de af- en inschrijving van de referentiepersoon blijkt, brengen evenmin enig bewijs bij van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in Duitsland.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.6. Nu verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op niet deugdelijke wijze zou hebben vastgesteld dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon in Duitsland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in de Burgerschapsrichtlijn, volstaat deze vaststelling om de conclusie dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te dragen. Het motief dat evenmin is aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonden in Duitsland, is in die optiek overtoollig, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet tot een andere beslissing kan leiden en verzoeker er dus geen belang bij heeft.

2.7. Het beroep moet derhalve worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS